

разбојништво из члана 206 став 3 у вези става 2 и 1 КЗ

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
ПОСЕБНО ОДЕЉЕЊЕ
Кж1 По1 10/10
Дана 09.07.2010. године
Београд
Немањина бр. 9

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Посебно одељење, у већу састављеном од судија Зорана Савића, председника већа, судија Милимира Лукића, Мирјане Поповић, Радмиле Драгичевић-Дичић и Верољуба Цветковића, чланова већа, са вишим судијским сарадником Зорицом Аврамовић, записничарем, у кривичном предмету **окр. АА и др.**, због кривичног дела разбојништво из члана 206 став 3 у вези става 2 и 1 КЗ, одлучујући о жалбама Тужиоца за организовани криминал, бранилаца окривљеног АА – адв. АБ, адв. АБ1 и адв. АБ2, браниоца окривљеног ББ – адв. БА и браниоца окривљене ВВ – адв. ВБ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Београду, Посебног одељења за борбу против организованог криминала К.П.бр.55/08 од 18.12.2009. године, након седнице већа одржане у смислу члана 375 ЗКП-а, **дана 09. јула 2010. године**, донео је

ПРЕСУДУ

Поводом жалби Тужиоца за организовани криминал, бранилаца окривљеног АА – адв. АБ, адв. АБ1 и адв. АБ2, браниоца окривљеног ББ – адв. БА и браниоца окривљене ВВ – адв. ВБ, а по службеној дужности, **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** пресуда Окружног суда у Београду, Посебног одељења за борбу против организованог криминала К.П.бр.55/08 од 18.12.2009. године, у погледу правне квалификације кривичних дела, тако што Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, кривично правне радње окривљених описане у изреци првостепене пресуде и то радње окривљеног АА и ББ, за које су првостепеном пресудом оглашени кривим, правно квалификује као кривично дело разбојништво из члана 206 став 2 у вези става 1 КЗ, у саизвршилаштву у вези члана 33 КЗ, док кривично правне радње окривљене ВВ, описане у изреци првостепене пресуде, за које је првостепеном пресудом оглашена кривом, правно квалификује као кривично дело разбојништво из члана 206 став 2 у вези става 1 КЗ, у помагању у вези члана 35 КЗ.

УВАЖАВАЈУ СЕ жалбе браниоца окривљеног ББ – адв. БА и браниоца окривљене ВВ – адв. ВБ, па се **ПРЕИНАЧУЈЕ** пресуда Окружног суда у Београду, Посебног одељења за борбу против организованог криминала К.П.бр.55/08 од 18.12.2009. године у погледу одлуке о казнама, тако што

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење:

окривљеном ББ претходно утврђује, за кривично дело разбојништво из члана 206 став 2 у вези става 1 КЗ у саизвршилаштву у вези члана 33 КЗ, казну затвора у трајању од 5 (пет) година, и задржава као правилно утврђену казну затвора од 10 (десет) месеци, која му је изречена правноснажном пресудом Окружног суда у Београду, Посебног одељења К.П.бр.12/05 од 02.10.2007. године, а која је преиначена пресудом Врховног суда Србије КЖ.І.О.К.бр.4/08 од 01.09.2008. године, због кривичног дела фалсификовање исправе из члана 233 став 3 у вези става 1 КЗ РС, па **окривљеног ББ О С У Ђ У Ј Е** на јединствену казну затвора у трајању од 5 (пет) година и 8 (осам) месеци, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 13.06.2005. године, када је лишен слободе, па надаље

док **окривљеној ВВ** претходно утврђује, за кривично дело разбојништво из члана 206 став 2 у вези става 1 КЗ у помагању у вези члана 35 КЗ, казну затвора у трајању од 2 (две) године, и задржава као правилно утврђену казну затвора у трајању од 5 (пет) месеци која јој је изречена правноснажном пресудом Окружног суда у Београду, Посебног одељења К.П.бр.12/05 од 02.10.2007. године, а која је преиначена пресудом Врховног суда Србије КЖ.І.О.К.бр.4/08 од 01.09.2008. године, због извршеног кривичног дела фалсификовање исправе из члана 233 став 3 у вези става 1 КЗ РС, па **окривљену ВВ О С У Ђ У Ј Е** на јединствену казну затвора у трајању од 2 (две) године и 4 (четири) месеца, у коју казну јој се урачунава време проведено у притвору од 14.06.2005. године, када је лишена слободе, па до 02.10.2007. године, када јој је притвор укинут,

ОДБИЈА се као неоснована жалба Тужиоца за организовани криминал, жалба бранилаца окривљеног АА, адв. АБ, адв. АБ1 и адв. АБ2, као и жалбе браниоца окривљеног ББ, адв. БА и браниоца окривљене ВВ адв. ВБ у преосталом делу, а пресуда Окружног суда у Београду, Посебног одељења за борбу против организованог криминала К.П.бр.55/08 од 18.12.2009. године, у непреиначеном делу **ПОТВРЂУЈЕ**.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Београду, Посебног одељења за борбу против организованог криминала К.П.бр.55/08 од 18.12.2009. године, окривљени АА и окривљени ББ оглашени су кривим због извршења кривичног дела разбојништво из члана 206 став 3 у вези става 2 и 1 КЗ у саизвршилаштву у вези члана 33 КЗ, а окривљена ББ оглашена је кривом због извршења кривичног дела разбојништво из члана 206 став 3 у вези става 2 у вези става 1 КЗ у помагању у вези члана 35 КЗ, па су окривљенима за наведена кривична дела утврђене казне затвора и то окривљеном АА казна затвора у трајању од 6 година, окривљеном ББ казна затвора у трајању од 5 година и 6 месеци и окривљеној ВВ казна затвора у трајању од 2 године и 6 месеци. Надаље је првостепени суд окривљенима узео као утврђене казне затвора изречене правноснажном пресудом Окружног суда у Београду, Посебног одељења К.П.бр.12/05 од 02.10.2007. године, а која је преиначена пресудом Врховног суда Србије

КЖ.І.О.К.бр.4/08 од 01.09.2008. године, због извршења по једног кривичног дела фалсификовање исправе из члана 233 став 3 у вези става 1 КЗ РС и то окривљеном АА у трајању од 10 месеци, окривљеном ББ казну затвора у трајању од 10 месеци и окривљеној ВВ казну затвора у трајању од 5 месеци, па је окривљене осудио и то окривљеног АА на јединствену казну затвора у трајању од 6 година и 9 месеци, окривљеног ББ на јединствену казну затвора у трајању од 6 година и 3 месеца и окривљену ВВ на јединствену казну затвора у трајању од 2 године и 10 месеци. Првостепени суд је даље одредио да ће се окривљенима у изречене јединствене казне затвора урачунати и време проведено у притвору и то окривљеном АА време које је провео у екстрадицијом притвору у Краљевини Данској, у периоду од 04.07.2006. године до 10.08.2006. године, као и од 10.08.2006. године, када је екстрадиран у Србију и лишен слободе, па до правноснажности пресуде, а најдуже до истека изречене јединствене казне затвора, окривљеном ББ од 13.06.2005. године, када је лишен слободе, па до правноснажности пресуде, а најдуже до истека изречене јединствене казне затвора и окривљеној ВВ време које је провела у притвору, а које јој се рачуна од 14.06.2005. године, када је лишена слободе па до 02.10.2007. године, када јој је притвор укинут.

Првостепени суд је обавезао окривљене да плате на име трошкова кривичног поступка и то окривљени АА износ од 145.924,00 динара, окривљени ББ износ од 142.273,00 динара и окривљена ВВ износ од 82.933,00 динара, све окривљене је обавезао да на име паушала плате износ од по 50.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде. Истом пресудом првостепени суд је од окривљених одузео имовинску корист прибављену извршењем кривичног дела и то златан накит који је власништво оштећене златаре, па су обавезани да предају једну златну дијамантску огрлицу, двоје златних дијамантских минђуша и седам златних дијамантских прстенова, те ако одузимање не буде могуће окривљени су обавезани да на име имовинске користи прибављене извршењем кривичног дела солидарно плате новчани износ који одговара прибављеној имовинској користи и то износ од 3.491.000.000,00 __, у динарској противвредности према званичном курсу Народне банке Србије на дан исплате, а све у буџет Републике Србије, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

Тужилац за организовани криминал, због одлуке о казни, на основу члана 367 тачка 4 у вези члана 371 став 1 ЗКП-а, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи побијану пресуду и окривљенима АА, ББ и ВВ утврди строжије појединачне казне затвора за кривично дело разбојништво из члана 206 став 3 у вези става 2 и 1 КЗ и строжије јединствене казне по закону.

Браниоци окривљеног АА – адв. АБ, адв. АБ1 и адв. АБ2, због свих законских разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду на основу члана 385 став 2 закаже јавну седницу и отвори главни претрес, позове окривљене, браниоце и предложене сведоке и донесе одлуку којом ће наведену пресуду К.П.бр.55/08 од 18.12.2009. године преиначити у погледу правне квалификације и одлуке о казни, тако што ће окривљеног АА осудити за кривично дело преваре из члана 208 КЗ и изрећи му блажу затворску казну од изречене, као и обавезати

га на одузимање имовинске користи у износу од 100.000 америчких долара, колико је заиста и прибавио извршењем овог кривичног дела.

Бранилац окривљеног ББ – адв. БА, због погрешно утврђеног чињеничног стања из члана 367 тачка 3 у вези члана 370 став 1 ЗКП-а и одлуке о кривичној санкцији – члан 367 тачка 4 у вези члана 371 став 1 ЗКП-а, са предлогом да Апелациони суд у Београду, као другостепени преиначи побијану пресуду тако што ће окривљеног ББ ослободити од оптужбе услед недостатка доказа да је извршио кривично дело разбојништво из члана 206 став 3 у вези става 2 и 1 КЗ, односно изрећи му блаже појединачне и јединствену казну.

Бранилац окривљене ВВ – адв. ВБ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешне примене закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да на заказану седницу већа другостепени суд позове браниоца, те да Апелациони суд у Београду преиначи ожалбену пресуду у односу на ВВ и ослободи је од оптужбе за кривично дело из члана 206 став 3 у вези члана 35 КЗ.

Одговор на жалбу Тужиоца за организовани криминал изјавили су:

Бранилац окривљеног АА – адв. АБ, у коме је предложио да Апелациони суд у Београду одбије као неосновану жалбу Тужиоца за организовани криминал, а на основу члана 385 став 2 закаже јавну седницу и отвори главни претрес, позове окривљене, браниоце и предложене сведоке и донесе одлуку којом ће наведену пресуду преиначити у погледу правне квалификације и одлуке о казни тако што ће окривљеног АА осудити за кривично дело преваре из члана 208 КЗ и изрећи му блажу затворску казну од изречене.

Бранилац окривљеног ББ – адв. БА, у коме је навела да предлаже да Апелациони суд у Београду, као другостепени, приликом разматрања изјављених жалби одбије жалбу Тужиоца за организовани криминал као неосновану, а уважи жалбу браниоца окривљеног ББ.

Тужилац за организовани криминал је у поднеску КТЖ.бр.122/10 од 19.05.2010. године предложио да Апелациони суд у Београду одбије као неосновану жалбу бранилаца окривљеног АА – адв. АБ, адв. АБ1 и адв. АБ2, браниоца окривљене ВВ – адв. ВБ и жалбу браниоца окривљеног ББ – адв. БА, да усвоји жалбу Тужиоца за организовани криминал и преиначи пресуду Окружног суда у Београду, Посебно одељење за борбу против организованог криминала К.П.бр.55/08 од 18.12.2009. године, тако да се окривљенима АА, ББ и ВВ, утврде строжије појединачне казне затвора за кривично дело разбојништво из члана 206 став 3 у вези става 2 и 1 КЗ и строжије јединствене казне по закону.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, одржао је седницу већа дана 09.07.2010. године, у смислу члана 375 ЗКП-а, којој су присуствовали заменик Тужиоца за организовани криминал Војислав Исаиловић, окривљени АА, браниоци окривљеног АА – адв. АБ1, адв. АБ2 и адв. АБ, бранилац окривљеног ББ – адв. БА, док на седницу није приступио бранилац окривљене ВВ – адв. ВБ, а позив за исту је уредно примио, на седницу пред другостепеним већем нису позвани окривљени ББ и окривљена ВВ, с обзиром да се њихово

присуство на јавној седници није захтевано, па је након разматрања списка предмета, заједно са побијаном пресудом, жалбама и одговорима на жалбу, а по оцени жалбених навода и предлога, као и писменог изјашњења Тужиоца за организован криминал датог у напред наведеном поднеску, нашао:

Жалбе браниоца окривљеног ББ, адв. БА и браниоца окривљене ВВ, адв. ВБ, изјављене због одлуке о казни су основане, док су жалбе Тужиоца за организован криминал, бранилаца окривљеног АА, адв. АБ, адв. АБ1 и адв. АБ2, као и жалбе браниоца окривљеног ББ, адв. БА и браниоца окривљене ВВ, адв. ВБ у преосталом делу неосноване.

Побијаном пресудом, као и у поступку који је претходио доношењу исте, нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка, а на које повреде Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, као другостепени, поводом жалби у смислу чл. 380 ЗКП-а, пази по службеној дужности.

Првостепена пресуда не садржи ни битне повреде одредаба кривичног поступка на које се указује изајвљеним жалбама.

Неоснованим су оцењени жалбени наводи браниоца окривљене Снежане Панајотовић да Окружни суд у Београду, Посебно одељење, није био надлежан за вођење овог кривичног поступка, имајући у виду да је надлежност Окружног суда у Београду – Посебног одељења за борбу против организованог криминала, заснована на основу оптужнице Специјалног тужиоца ОЈТ-а у Београду, а којом су чињенично описане радње извршења кривичног дела са елементима организованог криминала, па су били испуњени услови прописани Законом о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, те услови прописани чланом 504-а Законика о кривичном поступку. Наиме, у моменту подизања оптужнице постојала је основана сумња, а што је у оптужници и наведено, да су окривљени АА, ББ и ВВ, заједно са држављанком Велике Британије ГГ, против које се кривични поступак води у дд, заједнички створили организовану криминалну групу, са циљем стицања добити, по унапред одређеним задацима и улогама у међународним размерама, а да уз примену насиља врше кривична дела тешки случајеви разбојништа и фалсификовања исправе, за која дела је Републичким кривичним законом предвиђена казна од 4 године или тежа казна, па су из наведених разлога жалбени наводи браниоца окривљене ВВ, оцењени као неосновани.

Неоснованим се показују жалбени наводи бранилаца окривљеног АА, да је првостепена пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из чл. 368 ст. 1 тачка 10 ЗКП-а, јер је записник о саслушању оштећеног ДД, пред истражним судијом, морао бити изузет из списка предмета.

Правилно је поступио првостепени суд када је на главном претресу одлучио да одбије предлог бранилаца за издвајање записника о саслушању оштећеног ДД и прочитао исказ оштећеног из истражног поступка, имајући у виду да је оштећени пред истражним судијом детаљно саслушан, да се изјашњавао о свим околностима на које је питан, да су му питања постављали, како истражни судија и Заменик Специјалног тужиоца, тако и браниоци, те да чињеница да су браниоци тражили изузеће јавног тужиоца пре саслушавања

наведеног оштећеног, никако није утицала на квалитет ове изведене истражне радње. Такође, записник о саслушању сведока – оштећеног ДД, састављен је од стране истражног судије у свему према одредбама Законика о кривичном поступку, исти нема никаквих формалних недостатака због којих би требало да уследи издвајање наведеног записника.

Такође, неосновани су и жалбени наводи бранилаца окривљеног АА да је из списка предмета требало издвојити записнике који су састављени од стране истражног судије о извршеном препознавању окривљеног ББ и окривљене ВВ од стране оштећеног ДД, с обзиром да су радње препознавања које су обављене у овом предмету, по налажењу Апелационог суда у Београду, Посебног одељења, обављене у складу са одредбом чл. 104 ЗКП-а, према којој радњи препознавања у предкривичном поступку мора да присуствује јавни тужилац, који је у конкретном случају и био присутан, те да чињеница да су браниоци пре извршења наведеног препознавања тражили његово изузеће не утиче на квалитет ове изведене радње с обзиром да њеним извођењем руководи суд.

На записнику о препознавању окривљеног АА који је састављен 20.10.2005. године, констатовано је да су поред Заменика Специјалног тужиоца присуствовали и браниоци адв. АБ1, адв. АА и адв. АБ2, истога дана приликом препознавања окривљене ВВ, на записнику констатовано је да су поред Заменика Специјалног тужиоца присутни и адвокати АБ и АБ2.

По налажењу овог суда приликом препознавања у свему је поступљено у складу са одредбама чл. 104 ЗКП-а, јер је оштећени најпре детаљно саслушан од стране истражног судије, детаљно је описао изглед лица која су касније била предмет препознавања, након чега је извршено препознавање у присуству Заменика Специјалног тужиоца, тумача за јапански језик и бранилаца, у посебно одређеној просторији, сведок – оштећени пре препознавања није могао да види лица која су била у врсти за препознавање, као и да су поред окривљених у врсти за препознавање била и лица која су оштећеном непозната, а чије су основне особине сличне онима какве је оштећени описао приликом давања исказа.

Жалбени наводи бранилаца окривљеног АА да је незаконита одлука истражног судије којом је одлучио о изузећу, оцењени су као неосновани.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, налази да без обзира што о изузећу истражног судије није одлучивао председник суда, како је то прописано законом, већ сам истражни судија, наведена повреда није од утицаја на правилно и законито пресуђење и не представља апсолутну повреду кривичног поступка која би водила укидању првостепене пресуде.

Ово с тога што, када се има у виду да су захтев за изузеће браниоци поднели усмено на записник другог дана саслушања сведока, а да је подношење таквог захтева очигледно управљено на одуговлачење поступка, те да је чл. 43 ст. 5 ЗКП-а и прописано да уколико је захтев за изузеће очигледно управљен на одуговлачење поступка, биће одбачен, а имајући у виду при том и одредбу чл. 16 ЗКП-а којом је прописано да је суд дужан да поступак спроведе без одуговлачења и да онемогући сваку злоупотребу права која припадају лицима

која учествују у поступку.

Жалбене наводе да је побијана пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368 став 1 тачка 11 ЗКП-а, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, оцењује као неосноване, будући да је првостепени суд дао јасне и аргументоване разлоге о свим одлучним чињеницама у овој кривично правној ствари, такође изрека побијане пресуде је јасна и разумљива, није противречна сама себи и датим разлозима и садржи све чињенице и околности од којих зависи примена закона, а образложење побијане пресуде садржи разлоге о одлучним чињеницама из којих се поуздано закључује да су окривљени извршили кривично дело за које су оглашени кривима, као и које су радње предузели приликом извршења истог.

Поред тога, првостепени суд је на основу изведених и правилно оцењених доказа ближе означених у образложењу побијане пресуде, а у склопу изнетих одбрана окривљених, правилно утврдио све одлучне чињенице, како оне које чине објективна обележја кривичних дела у питању, тако и чињенице и околности које се тичу субјективног односа оптужених према учињеним делима, о чему су дати јасни, уверљиви и непротивречни разлози, које у свему као правилне прихвата и овај суд, као другостепени.

Браниоци окривљеног АА навели су у својој жалби да је повређено право на одбрану окривљеног, јер је суд користио доказе из дд које није могао користити. Наведене жалбене наводе Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, оцењује неоснованим, имајући у виду да су докази и видео снимци достављени од стране Националне полиције дд, те да се у конкретном случају ради о истражним радњама, а наведене радње у дд спровели су државни органи који су за то били овлашћени и према законом предвиђеној процедури у тој држави.

У конкретном случају ради се о доказима који су прикупљени у складу са законодавством државе дд у којој је кривично дело и извршено, а у мери у којој то није у супротности са нашим кривичним законодавством.

Када су у питању видео снимци достављени од Националне полиције дд, првостепени суд је у наведене снимке извршио увид, како у снимке тако и у фотодокументацију здружену списима предмета, па је извео доказ читањем извештаја надлежних полицијских органа државе дд који су достављени у прилогу молбе за међународну сарадњу на основу којих је несумњиво утврдио аутентичност тих снимака и фотографија, односно да се ради о копијама оригиналних видео трака који су представници оштећене златаре предали радницима полиције, а које копије су такође сачинили овлашћени радници полиције за потребе вођења кривичног поступка, па када се има у виду да процесне радње извршене по законима државе у којој су предузете имају формалну пуноважност и у држави у којој треба да се суђење обави, без обзира да ли одговарају одредбама њене процедуре, изузев ако би на начин на које су процесне радње обављене био противан њеном јавном поретку (што у конкретној ситуацији није случај), а нарочито имајући у виду да окривљени АА није спорио њихову аутентичност, то су наведени жалбени наводи браниоца окривљеног АА оцењени неоснованим.

Апелациони суд у Београду налази да се неосновано жалбама бранилаца окривљеног АА, браниоца окривљеног ББ и браниоца окривљене ВВ, побија првостепена пресуда због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Ово стога што је првостепени суд на основу изведених и свестрано и правилно оцењених доказа и одбрана окривљених, како појединачно, тако и у међусобној повезаности, правилно, поуздано и у потпуности утврдио све оне чињенице које су одлучне за доношење законите одлуке у овој кривично правној ствари, за шта је у образложењу ожалбене пресуде дао јасне и уверљиве разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Пре свега, правилно је првостепени суд на основу сагласних одбрана окривљених АА, ББ и ВВ утврдио да су се окривљени познавали, те да су се окривљени АА и ББ срели у фебруару 2004. године, ради договора око израде фалсификоване путне исправе за окривљену ВВ, да су са фалсификованим пасошима стигли у дд, где су се у дд1 сво троје окривљених сусрели.

Наведене чињенице суд је утврдио и на основу писмених доказа које је детаљно интерпретирао на странама 25 до 29 образложења првостепене пресуде, а ради се о документацији која је достављена од стране државе дд у оквиру молбе за међународну правну сарадњу. На основу наведене документације првостепени суд је утврдио да су окривљени АА и окривљена ВВ, са фалсификованим путним исправама, ушли у дд дана 23.02.2004. године, те да су исти напустили 05.03.2004. године, у ком су хотелу боравили, као и да су током боравка у дд набавили мобилне телефоне, такође на основу напред наведене документације, а што окривљени ББ није негирао у својој одбрани, утврђено да је окривљени ББ са такође фалсификованим пасошем стигао у дд 27.02.2004. године, да је исти напустио 06.03.2004. године, те у ком је хотелу боравио, као и да је у дд набавио мобилни телефон.

На основу извештаја Националне полиције дд од 21.03.2004. године о телефонској комуникацији између окривљених, произилази да су окривљени АА, ББ и ВВ били у међусобној комуникацији путем мобилних телефона, те да су били у комуникацији са ГГ. Имајући у виду напред утврђене чињенице, правилно је првостепени суд утврдио да боравак окривљених у дд у исто време није био случајан, већ да су унапред планирали и договорили тај сусрет већ почетком 2004. године, када су се виђали и договорили за извршење кривичног дела у дд, након чега су, скривајући прави идентитет, коришћењем фалсификованих путних исправа, неупадљиво, представљајући се као туристи дошли у дд1, те је сходно томе правилно првостепени суд одбране окривљених, да нису имали никакав међусобни договор за заједнички долазак у дд1, оценио као потпуно неуверљиве, нелогичне и неприхватљиве, за који свој закључак је дао јасне и недвосмислене разлоге.

Чињенично стање описано у изреци првостепене пресуде, првостепени суд је правилно утврдио и на основу исказа оштећеног ДД, који је саслушан у току истражног поступка (чији је исказ и видео и аудио снимљен и у који снимак је извршен увид током главног претреса, којом приликом је и окривљени АА навео да је то лице које је било у златари критичног дана). Исказ наведеног оштећеног првостепени суд је детаљно интерпретирао на странама 32 до 34

образложења побијане пресуде, и дао његову оцену на страни 35 првостепене пресуде, а из кога исказа је утврдио како се критични догађај тачно одвијао.

Сведок – оштећени ДД објаснио је да су дана 05.03.2004. у оштећену златару ушла два мушкарца, као и да тога дана није први пут видео те мушкарце, већ да их је запамтио јер су и раније улазили у златару и то лице које га је критичном приликом и напало (окр. АА) долазио је још два пута, једном са истим мушкарцем са којим је био и критичног дана, а други пут са женском особом.

Окривљени АА, није оспоравао да је у наведену златару ушао, као ни да је дело извршио на начин на који је то описао оштећени ДД, док је првостепени суд на основу записника о препознавању од 20.10.2005. године, утврдио да је оштећени са 95% сигурности препознао окривљеног ББ као лице које је критичног дана ушло у радњу са лицем које га је напало, с тим што је навео да је имала незнатно различиту косу од косе приликом препознавања. Такође, на основу записника о препознавању од 20.10.2005. године, извршеном од стране оштећеног ДД, првостепени суд је утврдио да је управо окривљена ВВ лице које је са окривљеним АА улазило у наведену златару и то тако што је оштећени препознао ВВ и изјавио да је то лице које је долазило у златару, а са степеном вероватноће од око 70%.

По налажењу Апелационог суда у Београду, Посебног одељења, правилно је првостепени суд на основу делимичног признања релевантних чињеница од стране окривљеног АА, писмених доказа, исказа оштећеног, на основу фотографија и видео снимака, несумњиво утврдио да су сви окривљени боравили у дд1, па је правилно утврдио да су ВВ и АА боравили у оштећеној златари, представљајући се као заинтересовани купци, као млади пар заинтересован за куповину накита, како би били што мање упадљиви и деловали као прави купци, а што је потврђено и одбраном окривљеног АА, који је и сам навео да је у такву радњу много лакше ући са неком особом него сам, те је објаснио да се то види и на видео снимку који је емитован на главном претресу, а где је препознао себе и окривљену ВВ, да су се неко време задржали у наведеној златари, обилазили просторије, разгледали накит, прегледали проспекте и распитивали се о накиту, с тим што је окривљени ВВ и фотографисао унутрашњи простор златаре и да је истом приликом имао перику на глави, а што окривљени није спорио у својој одбрани.

Правилно је првостепени суд на основу изведених доказа утврдио да је циљ овог обиласка радње од стране окривљених био да испитају најповољније околности за извршење кривичног дела и одаберу накит који ће бити предмет извршења дела, те да створе услове за извршење и отклоне препреке за извршење наведеног кривичног дела, за који свој закључак је дао јасне и аргументоване разлоге.

На даље, правилно је првостепени суд на основу фотографија и видео снимака, као и исказа оштећеног, утврдио да су окривљени АА и ББ боравили у истој златари, такође представљајући се као заинтересовани купци и то 2.марта 2004. године, да су разгледали изложену робу, те да је чак окривљени ББ и купио неколико сребрних предмета, те је правилан закључак првостепеног суда да је и

у наведеном случају циљ боравка било да испитају најповољније околности за извршење кривичног дела и провере начин рада особља у златари и за свој став дао правилне разлоге.

На основу већ поменутих доказа, правилно је првостепени суд утврдио да су дана 05.03.2004. године, окривљени АА и ББ ушли у оштећену златару са перикама на глави, да је окривљени ББ остао у приземљу и надгледао преостала два продавца и сам излаз из златаре, док је АА од другог продавца, односно оштећеног ДД, тражио да му покаже златни накит изложен на спрату, па је заједно са оштећеним отишао на спрат и у једном моменту изненада спрејем који је држао у кеси попрскао по очима оштећеног, те му задао неколико удараца песницом по глави и гурнуо га у тоалет, па су након одузимања једне дијамантске огрлице, двоје дијамантских минђуша и седам дијамантских прстенова, заједно окривљени АА и окривљени ББ изашли из оштећене златаре, а што је правилно првостепени суд утврдио на основу исказа оштећеног, као и бројних изведених писмених доказа, те увида у фотографије и слике, за шта је у образложењу побијане пресуде првостепени суд дао јасне и довољне разлоге, које у свему као правилне прихвата и Апелациони суд у Београду, Посебно одељење.

Исказ наведеног оштећеног првостепени суд је детаљно интерпретирао и оценио, а и по налажењу овог суда, исказ оштећеног сам по себи представља једну логичну целину, исти је доследан, без контрадикторности и као такав је прихватљив, а исказ оштећеног потврђен је и фотографијама, на основу којих је утврђен тачан редослед догађаја критичног дана. Првостепени суд је правилно и несумњиво утврдио да је исказ оштећеног ДД у свему сагласан чињеницама које је суд утврдио прегледом фотографија, како у погледу времена када се критични догађај десио у оштећеној златари, тако и у погледу изгледа мушких особа које су тада ушле у златару, те њиховог кретања по истој, понашања у односу на оштећеног, као и у погледу изгледа женске особе која је улазила у ову радњу пре критичног догађаја.

Наиме, како је већ наведено, чињенично стање из изреке побијане пресуде првостепени суд је на несумњив начин утврдио пре свега на основу исказа оштећеног ДД, који је дао у истрази, правилно налазећи да је његов исказ логичан и уверљив, па га је правилно у потпуности прихватио као веродостојан, обзиром да је овај оштећени изнео бројне детаље који су у потпуној сагласности са другим изведеним доказима, а и сам окривљени АА је на исти начин описао критични догађај.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење у потпуности прихвата став првостепеног суда у погледу оцене налаза и мишљења судског вештака судско-медицинске струке проф.др СС и судског вештака психолога др СС1, с обзиром да је првостепени суд за своје ставове дао јасне, недвосмислене и довољне разлоге.

Дакле, имајући у виду напред наведено, неосновано се жалбама бранилаца оптужених оспорава правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања. Наиме, насупрот изнетим жалбеним наводима, првостепени суд је дао јасне и уверљиве разлоге у образложењу побијане пресуде, зашто је у

потпуности прихватио исказ оштећеног, те део одбране окривљеног АА, као и разлоге зашто и у ком делу није прихватио одбрану окривљеног АА, као и одбране окривљених ББ и ВВ, а које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Правилна је и оцена првостепеног суда, да је одбрана окривљеног АА, у делу у коме је навео да није окривљени ББ улазио са њим у оштећену златару, већ неки дд, супротна осталим изведеним доказима и потпуно неаргументована, те очигледно дата са циљем да се окривљеном ББ помогне у избегавању одговорности, те да је супротна исказу оштећеног који је био категоричан у описивању особа које су извршиле кривично дело, а такође је оповргнута увидом у фотографије сачињене на основу снимака сигурносних камера из оштећене златаре, на основу којих је првостепени суд утврдио да су обе особе које су ушле у радњу беле расе, да ниједан није типични дд, како је то окривљени АА навео, док аутентичност снимака ни сам АА није довео у питање, а за такав закључак првостепени суд је у образложењу побојане пресуде дао јасне и за овај суд довољне разлоге.

Такође, правилно је првостепени суд одбрану окривљеног ББ, у којој је навео да није извршио кривично дело оценио као искључиво усмерену на избегавање кривице, у потпуној супротну исказу оштећеног који је био категоричан у тврдњи да је ту особу видео два пута у радњи, а који исказ оштећеног је у сагласности са осталим изведеним доказима и пре свега у сагласности са фотографијама из списка. Како то правилно налази првостепени суд његову одбрану оповргла је и чињеница да је за време боравка у дд1 био у комуникацији са окривљеним АА и то тако што је управо окривљени АА 28.02.2004. године позвао окривљеног ББ, а што је била њихова прва телефонска комуникација (а на основу извештаја Националне полиције дд од 21.03.2004. године), што је потпуно супротно од онога што је окривљени ББ тврдио да је он први позвао окривљеног АА да би се видели у неком кафићу.

Исто тако, правилно је првостепени суд, одбрану окривљене ВВ и део одбране окривљеног АА, да она ни на који начин није учествовала у извршењу кривичног дела, оценио као неуверљиве, а имајући у виду пре свега да окривљени АА није спорио да је окривљена ВВ са њим допутовала у дд1, да су боравили у истом хотелу, заједно шетали по граду, те да су улазили у предметну златару, представљајући се као млади пар и заинтересовани купци како би што мање били упадљиви, јер је, како је то окривљени АА навео, у такве радње лакше је ући у пару, те да су заједно разгледали накит и предметну огрлицу, каталоге и саму унутрашњост златаре, па и простор где је изложена дијамантска огрлица, а што је првостепени суд правилно утврдио увидом у фотографије сачињене на основу видео снимака сигурносних камера из оштећене златаре и на основу исказа оштећеног ДД.

Наиме и наводе окривљеног АА да окривљена ВВ није знала шта ће он да уради у тој радњи, код чињенице да је сам објаснио да је у такве радње било лакше ући са неким, правилно је првостепени суд оценио као неуверљиве, јер је напротив врло логично да је окривљена ВВ на тај начин управо својим присуством и понашањем помагала окривљеном АА да упозна простор где је изложен накит, да се упозна са предметима који су изложени, са распоредом просторија и да му тиме помогне стварањем услова и отклањањем препрека за

извршење кривичног дела, те да помогне да се изврши одабир златног накита који ће бити предмет извршења кривичног дела, па када се притом има у виду и да је сама окривљена ВВ навела да она и није љубитељ накита и да је то није посебно интересовало, а уз чињеницу коју сам окривљени АА није спорио, да је том приликом имао перику на глави, а окривљена ВВ је тврдила да у њеном присуству окривљени АА у дд1 није носио перику, то правилно првостепени суд закључује да све наведене околности јасно указују да је окривљена ВВ знала са којим циљем су ушли у радњу, тј. да се она у наведеној радњи није нашла као обични туриста и заинтересована за куповину златног накита, већ да је управо својим радњама помагала окривљеном АА да разгледа унутрашњост златаре, распоред изложене робе, све фотографише и упозна се са накитом који постоји у радњи, а ради одабира накита који ће бити предмет извршења кривичног дела, за који свој закључак је првостепени суд дао јасне и аргументоване разлоге које у свему као правилне прихвата и Апелациони суд у Београду, Посебно одељење.

Првостепени суд је ценећи одбрану окривљеног АА, да је накит из оштећене златаре узео у договору са људима из исте јувелирнице, односно да је са неким људима постигао договор око времена и начина на који ће из златаре узети тај накит, правилно нашао да је иста неистинита и за такав свој став дао разлоге на страни 45 образложења побијане пресуде, ово с тога што је окривљени АА врло апстрактно и непотпуно говорио о свему томе, наводећи да је имао „неке разговоре, са неким људима“, да је разговоре обављао у дд2 и дд1, с тим да ништа конкретније није рекао о тим разговорима, већ само да је у радњу са њим ушао један типични дд, кога такође није идентификовао, а у току поступка првостепени суд је несумњиво на основу изведених доказа утврдио је његова одбрана у том делу неистинита, неуверљива и нелогична, за шта је дао довољне, правилне и за овај суд прихватљиве разлоге.

Правилно је првостепени суд поступио када је отклонио извођење доказа непосредним саслушањем на главном претресу сведока оштећеног ДД, с обзиром да је оштећени пред истражним судијом детаљно саслушан, да су му питања постављали како истражни судија и тужилац, тако и браниоци окривљених, а такође његов долазак пред суд био је знатно отежан јер од стране државе дд није поступљено по замолници првостепеног суда за уручење позива оштећеном, нити је омогућено саслушање путем видео линка. Правилно је отклоњено и извођење доказа непосредним саслушањем представника оштећене златаре ДД1 и сведока ДД2, ДД3 и ДД4, с обзиром да њихово присуство није могло бити обезбеђено на главном претресу, као ни саслушање путем видео линка, али и да њихово саслушање код изведених доказа и није било неопходно. Такође, правилно је првостепени суд обио предлог бранилаца да се у својству сведока саслушају ДД5, ДД6 и ДД7, јер код изведених доказа и утврђеног чињеничног стања, уз околност да је њихово позивање и довођење отежано, њихово саслушање није било неопходно, па су жалбени наводи бранилаца окривљених којима се указује да је сведоке из Јапана било неопходно саслушати оцењени као неосновани.

Такође, правилно је првостепени суд одбио предлоге да се у допуну доказног поступка обави вештачење, које би се састојало у упоређивању фотографија окривљеног ББ са фотографијама које су снимљене на лицу места, као и предлог да се изврши увиђај на лицу места у оштећеној златари у дд1 као

сувишне и за своју одлуку дао правилне разлоге на страни 52 побијане пресуде.

Правилно је првостепени суд одбио предлог да се огласи функционално ненадлежним, као и да се из списка предмета издвоји записник о саслушању оштећеног ДД, записници о препознавању, записници састављени од стране Националне полиције дд, као и предлог да се из списка предмета издвоје видео снимци достављени од стране Националне полиције дд, а о чему је у овој пресуди већ било речи.

Дакле, првостепени суд је правилно и потпуно утврдио чињенични стање у односу на кривично дело разбојништво. Међутим, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, кривично-правне радње окривљених описане у изреци првостепене пресуде правно квалификује као кривично дело разбојништво из члана 206 став 2 у вези става 1 КЗ (КЗ од 01.01.2006. године) из разлога што је изменама и допунама Кривичног законика које се примењују од 11.09.2009. године одређено да квалификовани облик разбојништва из члана 206 став 2 постоји уколико је кривично дело учињено од стране групе, или је неком лицу са умишљајем нанесена тешка телесна повреда, или ако вредност одузетих ствари прелази износ од 1.500.000,00 динара, а члан 206 став 3 који је првостепени суд применио више не егзистира, јер је у њему одређено да кривично дело постоји уколико је учињено од стране више лица (најмање двоје), или уколико је неком лицу нанесена тешка телесна повреда, па је са тих разлога Апелациони суд у Београду, Посебно одељење изменио правну квалификацију дела и кривично-правне радње окривљеног АА и ББ (за које су првостепеном пресудом оглашени кривим) правно квалификовао као кривично дело разбојништво из члана 206 став 2 у вези става 1 КЗ („Сл. Гласник“ број 85/05 од 06.10.2005. године) којим је предвиђено да је кривично дело из овог става (2) учињено ако вредност одузетих ствари прелази износ од 1.500.000,00 динара, а као минимална казна прописана је казна затвора од три године, налазећи да је он најповољнији за окривљене, повољнији и у односу на члан 168 став 2 у вези става 1 КЗ РС (који је важио у време извршења кривичног дела), а којим је прописано да је дело из става 2 члана 168 КЗ РС учињено ако је прибављена имовинска корист у износу преко 850.000,00 динара, а као посебни минимум прописана је казна затвора од 5 година, а такође и блажи од КЗ-а који се примењује од 11.09.2009. године, с обзиром да је првостепени суд утврдио да је окривљени АА осуђиван за истоврсно кривично дело, а чланом 57 став 3 КЗ-а (који се примењује од 11.09.2009. године) одређено да се не може ублажити казна учиниоцу који је раније осуђиван за истоврсно кривично дело.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казни, а поводом изјављених жалби, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, налази да су жалбе браниоца окривљеног ББ, адв. БА и браниоца окривљене ВВ, адв. ВБ, основане, а да су жалбе Тужиоца за организовани криминал и бранилаца окривљеног Александра Радуловића, адв. АБ, адв. АБ1 и адв. АБ2, неосноване.

Наиме, основани су жалбени наводи браниоца окривљеног ББ и окривљене ВВ, да је првостепени суд овим оптуженима изрекао казне затвора у дужем временском трајању него што је то неопходно са становишта сврхе кажњавања.

Првостепени суд је правилно утврдио олакшавајуће и отежавајуће околности на страни окривљених, у смислу одредбе члана 54 КЗ, а које су од утицаја да казна буде правилно одбрана а њена висина правилно одмерена и исте је навео на страни 49 ожалбене пресуде, па је на страни окривљеног ББ од олакшавајућих околности нашао да окривљени није осуђиван, док је на страни окривљене ББ од олакшавајућих околности нашао ранију неосуђиваност, да је млада особа и да је у време извршења радње кривичног дела била млађе пунолетно лице, те да је кривично дело разбојништво извршила у помагању, па је у односу на окривљену ВВ правилно применио одредбе о ублажавању казне односно члан 56 и 57 КЗ. Међутим, основани су жалбени наводи бранилаца окривљеног ББ и ВВ да првостепени суд правилно утврђеним олакшавајућим околностима на страни окривљених није дао адекватан значај, због чега је овај суд уважавањем наведених жалби у овом делу, преиначио првостепену пресуду само у делу одлуке о казни, тако што је окривљеном ББ за кривично дело разбојништво претходно утврдио казну затвора у трајању од 5 /пет/ година и задржао као правилно утврђену казну затвора у трајању од 10 /десет/ месеци, због извршеног кривичног дела фалсификовања исправе из чл. 233 ст. 3 у вези ст. 1 КЗ РС, која му је изречена правноснажном пресудом Окружног суда у Београду, Посебног одељења К.П.бр.12/05 од 02.10.2007. године, па га је осудио на јединствену казну затвора у трајању од 5 /пет/ година и 8 /осам/ месеци, у коју казну му се применом чл. 63 КЗ, урачунава и време проведено у притвору од 13.06.2005. године, када је лишен слободе, па надаље, док је окривљеној ВВ за кривично дело разбојништво претходно утврдио казну затвора у трајању од 2 /две/ године и задржао као правилно утврђену казну затвора у трајању од 5 /пет/ месеци, због извршеног кривичног дела фалсификовања исправе из чл. 233 ст. 3 у вези ст. 1 КЗ РС, која јој је изречена правноснажном пресудом Окружног суда у Београду, Посебног одељења К.П.бр.12/05 од 02.10.2007. године, па је окривљену Снежану Панајотовић осудио на јединствену казну затвора у трајању од 2 /две/ године и 4 /четири/ месеца, у коју казну јој је урачунато и време проведено у притвору од 14.06.2005. године, када је лишена слободе па до 02.10.2007. године, када јој је притвор укинут.

По оцени овог суда овако одмереном висином казне у односу на наведене окривљене у потпуности ће се остварити сврха кажњавања прописана одредбом чл. 4 и 42 КЗ-а, с обзиром да су у свему у складу са тежином учињеног кривичног дела, околностима под којима је кривично дело извршено и степеном кривице сваког од оптужених као учинилаца.

Жалба бранилаца окривљеног АА, адв. АБ, адв. АБ1 и адв. АБ2, изјављена због одлуке о казни по налажењу Апелационог суда у Београду, Посебног одељења је неоснована.

Ово с тога што је првостепени суд правилно на страни окривљеног АА, ценио околности прописане одредбом члана 54 КЗ, а које од утицаја на врсту и вину казне, па је правилно од олакшавајућих околности нашао да је окривљени делимично признао радње извршења кривичног дела, као и да је породичан човек, док је од отежавајућих околности правилно нашао да је окривљени Александар Радуловић раније осуђиван и то пресудом Првог општинског суда у Београду К.бр.245/99 од 04.08.2001. године, на казну затвора у трајању од 7 /седам/ месеци условно на 3 /три/ године, због кривичног дела из чл. 53 ст. 1 КЗ

РС, односно кривичног дела са елементима насиља, као и да је осуђиван пресудом суда града дд3 у дд4, због истоврсног кривичног дела (пљачке јувелирнице). Надаље, правилно је првостепени суд, имајући у виду све наведене околности, као и околности под којима је кривично дело извршено, јачину угрожавања заштићеног добра, вредност одузетих ствари, окривљеном АА за кривично дело разбојништво утврдио казну затвора у трајању од 6 /шест/ година и узео као утврђену казну затвора у трајању од 10 /десет/ месеци, због кривичног дела фалсификовања исправе из чл. 233 ст. 3 у вези ст. 1 КЗ, која му је изречена правноснажном пресудом Окружног суда у Београду, Посебног одељења К.П.бр.12/05 од 02.10.2007. године, па је правилно окривљеног Александра Радуловића осудио на јединствену казну затвора у трајању од 6 /шест/ година и 9 /девет/ месеци, у коју казну му се урачунава време које је провео у екстрадиционалном притвору у дд4 у периоду од 04.07.2006. године па до 10.08.2006. године, као и време проведено у притвору од 10.08.2006. године, када је екстрадиран у Србију и лишен слободе, па до правноснажности пресуде, а најдуже до истека изречене јединствене казне затвора.

По налажењу Апелационог суда у Београду, овако одмереном казном окривљеном АА у потпуности ће се остварити сврха кажњавања прописана чл. 4 и 42 КЗ-а, па су жалбени наводи бранилаца окривљеног АА, оцењени као неосновани, а разлоге првостепеног суда у погледу одлуке о казни у свему као јасне и довољне прихвата и овај суд.

Имајући у виду напред наведено, жалба Тужиоца за организовани криминал, која је изјављена због одлуке о казни у односу на све оптужене, оцењена је као неоснована, јер ће се по налажењу Апелационог суда у Београду напред наведеним јединственим казнама затвора у потпуности остварити сврха кажњавања прописана Кривичним закоником, па су жалбени предлози изјављени у жалби Тужиоца за организовани криминал за строжијим кажњавањем, оцењени као неосновани, обзиром да се у наведеној жалби не наводи ниједна околност која би била од утицаја на другачију одлуку суда.

Испитујући првостепену пресуду поводом жалби бранилаца окривљених, а које се односе на имовинску корист, Апелациони суд у Београду налази да су жалбе бранилаца окривљених АА, ББ и ВВ и у том делу неосноване.

Правилном применом чл. 91 и 92 КЗ и чл. 513 ЗКП од окривљених је одузета имовинска корист која је стечена извршењем кривичног дела. Наиме, одредбом чл. 91 КЗ-а предвиђено је да нико не може задржати имовинску корист прибављену кривичним делом, а одредбом члана 92 ст. 1 КЗ-а, предвиђено је да се од учиниоца кривичног дела одузима новац, предмет и од вредности свака друга имовинска корист коју су прибавили кривичним делом, а ако одузимање није могуће, учинилац ће се обавезати да плати новчани износ који одговара прибављеној имовинској користи. С обзиром на цитиране законске одредбе, као и да је током поступка несумњиво утврђено да висина имовинске користи коју су окривљени прибавили извршењем кривичног дела управо одговара укупној вредности одузетог накита, а што је утврђено на основу података у списима, то су жалбе бранилаца и у овом делу неосноване, а првостепени суд је за своју одлуку на странама 50 и 51 образложења првостепене пресуде дао јасне и довољне разлоге, које у свему као правилне прихвата и Апелациони суд у

Београду.

Првостепени суд је правилно, на основу одредбе члана 193 и 196 ЗКП-а донео одлуку о трошковима кривичног поступка, коју је образложио на страни 50 побијане пресуде и дао јасне и правилне разлоге, у свему прихватљиве и за овај суд.

Са изнетих разлога, на основу одредбе члана 391 став 1 и члана 388 ЗКП-а, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење донео је одлуку као и изреци пресуде.

Записничар
Зорица Аврамовић, с.р.

Председник већа – судија
Зоран Савић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Светлана Антић